

Sygn. akt *XVII AmE 21/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 28 grudnia 2015 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyk kwotę 1440 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 21/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2015 roku Nr (...) - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 oraz z 2013 r., poz. 984 i poz. 1238) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., w związku z ujawnieniem w działalności prowadzonej przez tego przedsiębiorcę nieprawidłowości polegającej na nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 18 października 2013 r., nr (...). tj.:

1. punktu 1 koncesji „Przedmiot i zakres działalności”. Przedsiębiorcy udzielona została koncesja na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w

Z. przy ul. (...), natomiast z dokumentacji przesłanej przez Urząd Dozoru Technicznego wynika, że Przedsiębiorca prowadzi działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na stacji paliw w Z. (...) (gm. I.);

2. warunku: „2.1.1. Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych". Powyższa nieprawidłowość przejawiała się naruszeniem przepisów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (stan na dzień kontroli: Dz. U z 2005 r. Nr 243 poz. 2063 ze zm. obecnie tekst jednolity ogłoszony został w: Dz. U. z 2014 r., poz. 1853) zwanego dalej „rozporządzeniem”, tj. § 97 ust 1 pkt 2 i 3 w zw. z § 177 ww. rozporządzenia wymagającego wyposażenia stacji paliw w urządzenia do pomiaru i monitorowania stanu magazynowego produktów naftowych oraz urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych do dnia 31 grudnia 2013 r.

orzekł, że:

1. Przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości L., naruszył punkt 1 koncesji „Przedmiot i zakres działalności”, poprzez prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw zlokalizowanej w Z. (...) (gm. I.), natomiast z uzyskanej koncesji wynika, że Przedsiębiorca mógł prowadzić działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi wyłącznie na stacji paliw w Z. przy ul. (...);

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości L., karę pieniężną w wysokości 15.000 zł (słownie: piętnaście tysięcy złotych);

3. umorzył postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości L., w części dotyczącej naruszenia warunku: „2.1.1. Koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej oraz do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie - Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych". Powyższa nieprawidłowość przejawiała się naruszeniem przepisów określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (stan na dzień kontroli: Dz. U z 2005 r. Nr 243 poz. 2063 ze zm. obecnie tekst jednolity ogłoszony został w: Dz. U. z 2014 r., poz. 1853), zwanego dalej „rozporządzeniem”, tj. § 97 ust 1 pkt 2 i 3 w zw. z § 177 ww. rozporządzenia wymagającego wyposażenie stacji paliw w urządzenia do pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych oraz urządzenia do sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych do dnia 31 grudnia 2013 r.

Od niniejszej Decyzji odwołanie wniósł (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., zaskarżając ją w części co do punktu 1 i 2.

Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez wymierzenie kary pieniężnej w rozmiarze przekraczającym stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia, przy nieuwzględnieniu dotychczasowego zachowania podmiotu oraz jego możliwości finansowych.

Mając powyższy zarzut na uwadze powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 2.000 zł.

Pozwany złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz Prezesa URE kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 18 października 2013 r. Nr (...) (k. 10 - 12 akt adm.).

Na podstawie powyższej koncesji przedsiębiorca był uprawniony do obrotu wskazanymi w decyzji paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu stacji paliw położonej w Z. przy ul. (...) oraz przy wykorzystaniu opisanego ciągnika siodłowego i cysterny. (okoliczność bezsporna)

Przedsiębiorca prowadził także działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na stacji paliw w Z. P. 68. (bezsporne, dokumentacja znajdująca się w aktach administracyjnych k. 3 - 9, 35 - 57)

W dniu 27 sierpnia 2015 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wszczął postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi. (k. 1 - 2 akt administracyjnych).

Pismami z dnia 23 listopada 2015 r. i 26 listopada 2015 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Równocześnie poinformował o możliwości zapoznania się w Urzędzie Regulacji Energetyki z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia (k. 62, 63 akt adm.).

Przychód Przedsiębiorcy(...)Sp. z o.o. z siedzibą w L. z działalności koncesjonowanej za 2014 r. wyniósł (...) zł (k. 27 - 35 akt adm.).

W dniu 4 stycznia 2016 roku Przedsiębiorca złożył wniosek o rozszerzenie zakresu koncesji o stację paliw położoną w Z. (bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego oraz dołączonych do odwołania.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

W ocenie Sądu słuszne jest rozstrzygnięcie Prezesa URE zawarte w pkt 1 zaskarżonej Decyzji dotyczące stwierdzenia naruszenia przez powoda warunku posiadanej koncesji.

Przede wszystkim należy zauważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 roku, poz. 1059 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Naruszenie jednego z warunków koncesji jest zatem wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, gdyż treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy nie wymaga więc wykazania zawinonego działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Fakt samego zachowania przedsiębiorcy, które prowadziło do naruszenia koncesji nie było sporne. Powód wskazywał jedynie, że wymierzona przez Urząd kara jest nieadekwatna do jego winy i stopnia szkodliwości czynu.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Rozpatrując kwestię zawinienia powoda podnieść należy, że powód nie wykazał się należyłą starannością wymaganą od profesjonalnie działającego na rynku podmiotu. Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej ocenia się zgodnie z art. 355 § 2 k.c. przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Natomiast wyjątkowy charakter działalności koncesjonowanej przemawia za ustaleniem ponad

przeciętnego poziomu staranności, jaką powinien się wykazać koncesjonariusz. (...) Sp. z o.o. niewątpliwie takiej staranności nie wykazał, prowadząc działalność gospodarczą na stacji paliw nie objętej zapisem koncesji. Przedmiot i zakres działalności określony w koncesji daje przedsiębiorcy uprawnienie do jej wykonywania w ramach, jakie zostały wskazane w koncesji. Należy zgodzić się z pozwany, że wykonywanie koncesjonowanej działalności gospodarczej niezgodnie z zakresem koncesji, nie może być traktowane inaczej niż naruszenie obowiązków (warunków) wynikających z koncesji. Taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Powód wykonywał koncesjonowaną działalność gospodarczą niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, prowadząc obrót tymi paliwami na stacji paliw, która nie była objęta zakresem posiadanej przez niego koncesji. Przy czym, jak Sąd ustalił, powód prowadził obrót paliwami na stacji paliw w Z. (a więc niezgodnie z zakresem posiadanej koncesji) od dnia 18 października 2013 r., tj. od dnia udzielenia powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Powód nie zaprzestał prowadzenia działalności na tej stacji po wszczęciu postępowania w sprawie wymierzenia mu kary pieniężnej i prowadził ją w dacie wniesienia odwołania. Tak więc obrót paliwami ciekłymi na tej stacji paliw przez długi okres czasu dokonywany był bez kontroli ze strony organu koncesyjnego pomimo, że działalność ta podlega koncesjonowaniu oraz kontroli Prezesa URE nie weryfikując w kluczowych momentach dokonywania transakcji uprawnień kontrahenta do prowadzenia z nim obrotu paliwami ciekłymi, podczas gdy łatwo mógł sprawdzić ważności jego koncesji. Dlatego stopień zawinienia powoda należy określić jako duży (a nie wysoki jak podnosił w odwołaniu powód), w pełni w tej mierze dzieląc rozważania Prezesa URE.

Sąd w pełni podziela także stanowisko prezesa URE, który określił stopień szkodliwości czynu powoda jako znaczny. Sąd w pełni podziela w tym zakresie także wywody Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w uzasadnieniu wyroku wydanego w dniu 15 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1764/14. W wyroku tym Sąd ten w podobnym stanie faktycznym wskazał, że „Nie może być natomiast tolerowane takie zachowanie, że strona pomimo braku koncesji, rozpoczyna prowadzenie działalności dla której taka koncesja jest wymagana. Jeśli bowiem ustawodawca przewidział posiadanie koncesji dla danego typu działalności to znaczy, że jest to działalność o szczególnym znaczeniu lub taka, która może mieć szczególny wpływ na środowisko i nie ma wobec tego w takim przypadku miejsca na samowolę strony”.

Ponadto uwzględniono, że Przedsiębiorca nie był dotychczas karany za naruszenie warunków koncesji, a oceny możliwości finansowych dokonano na podstawie przedstawionego przez Przedsiębiorcę bilansu i rachunku wyników na dzień 31 grudnia 2014 r. Z dokumentów tych wynika, że powód uzyskał:

- przychody z działalności gospodarczej ogółem netto w wysokości (...) zł,
- przychody z działalności koncesjonowanej na poziomie (...) zł,
- zysk netto w kwocie (...) zł,

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że wymierzona przedsiębiorcy kara mieści się w granicach określonych w art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne i spełni funkcję prewencyjną, zapobiegającą naruszeniom przez powoda warunków koncesji w przyszłości. Sąd podziela zatem stanowisko Prezesa Urzędu, co do wysokości kary pieniężnej. Jest ona sprawiedliwa i odpowiednia zarówno do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, jak i dotychczasowego zachowania powoda oraz jego możliwości finansowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na art. 98 k.p.c.

SSO Dariusz Dąbrowski